

ZIJN ONDERGANG

SCHETS UIT HET KUNSTENAARSLEVEN, DOOR MURIEL LUCE.

LIEP je weer met dien zonderlingen oude op, man?" vroeg lachend m'n vrouw. „Zonderling, wat praat je nu van zonderling, vrouwtje! Ik hoor dat woord meer, als men over mijnheer Grüning praat, maar wat heeft die man dan toch voor zonderlings?" „Nu, ja hoe zal ik dat zeggen. Z'n geheele persoonlijkheid is zoo exentriek. Die lange grijze haren, dat eindeloos gefiedel bij hem thuis en..." Ze wist niet hoe verder te gaan.

„Maar vrouwtje, dat is toch niks vreemds.

Ik verzeker je daarentegen, dat het de prettigste prater is, dien ik ooit ontmoette. En hij heeft wat te vertellen, dat zeg ik je!

Ik heb hem onlangs al eens verzocht ons eens te komen opzoeken. We hebben al zoo vaak ernstig met elkander gesproken."

Aanvankelijk keek m'n wederhelft me pruilend aan, doch een poosje later klaarde haar gezichtje op. „Nu, Wim," zei ze, „ik zal het toch ook wel eens leuk vinden hem van naderbij te leeren kennen, de menschen praten zooveel en een eerste oordeel is vaak zeer onjuist!"

„Dat mag ik van je hooren, wijfje!" antwoordde ik opgeruimd over deze verstandige redeneering mijner vrouw, wat ik anders van haar... nu ja, het is in elk geval m'n vrouw, he!

„Het zal je heusch niet spijten", ging ik door, „want hij is van me weggegaan, toen hij juist gekomen was tot een zeer merkwaardige geschiedenis en beloofde die te zullen vertellen, toen ik hem nogmaals uitnoodigde ons eens op te komen zoeken."

leermeester hem talloze vingeroefeningen voorschreef. Ik deed alle moeite hem het groote nut er van te doen inzien, doch vergeefs.

Pas later leerde hij inzien de groote verdienste van dat „vervelende werkje."

Na beëindiging van zijne studiën had hij weldra heel goed succes. De pers was hem vrij gunstig en oordeelde algemeen, dat er een kunstenaar van groote talenten in den jongen man school, doch dat er te weinig spirit en hartstocht in z'n spel lag.

Een vooraanstaand blad op kunstgebied oordeelde al dadelijk: „De jonge artist zou aan het begin van een allerschitterendste loopbaan staan, als hij met meer vuur en geest speelde."

Op een voor buitenstaanders geheel onverklaarbare wijze, die echter mij geheel duidelijk was, kwam onverwacht deze ontbrekende geestdrift — ik wist dat, want zooals ik U reeds vroeger vertelde hij was m'n vriend, m'n beste vriend.

Te Berlijn trad hij namelijk op als solist en oogstte een enormen bijval. Hij werd de lieveling van het publiek. Letterlijk schreven de critici: „De kunstenaar behoort toi, ja is misschien de grootste der violisten, die ooit leefden. Onbegrijpelijk is z'n spel vooruitgegaan sedert z'n laatste optreden in de hofstad. Het is al warmte en geestdrift nu, waaraan hij vroeger beslist arm was, al kon de techniek steeds onberispelijk heeten."

Maar dat onverklaarbare was mij volkomen duidelijk. Mij, z'n intims, had hij het geopenbaard: hij minde hartstochtelijk eene schoone brunette, in de artistenwereld zeer gezien, en als hij de toehoorders verrukte door zijn spel, speelde hij... voor haar.

worden uitgesteld, daar de jongelui slechts een kort engagementstijd dachten door te maken. In een P. S. stond: „Ik hoop, dat ge aan m'n verzoek zult voldoen, vooral om mij."

Over de eigenaardige omstandigheden van deze veroving en zijne gedachten geen woord.

Eenigen tijd later werd het huwelijk te Berlijn voltrokken. Op de partij waren natuurlijk een keur van artisten en daaronder ook m'n ongelukkige vriend Curtis.

„Goed zoo, goed zoo," kwam hij op me toe.

„Dat is flink van je aan m'n verzoek te hebben voldaan."

Hij zag er vrij goed uit en één oogenblik had ik de gedachte, dat de ramp nog zoo erg niet was.

Doch weldra bespeurde ik den ommekeer in zijn wezen. Z'n vuur, z'n wil, z'n geest was gebroken, doch hij streed tegen wat hij als een onvergeeflijke zwakheid beschouwde. Z'n geheele optreden, z'n brief aan mij was een gevolg van deze gedachte.

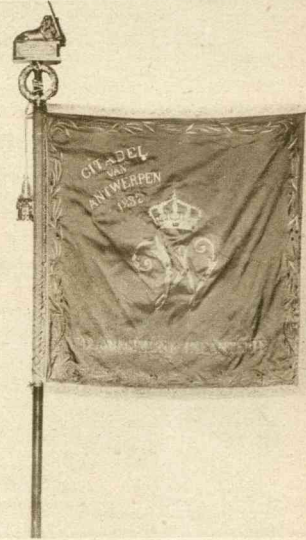
Ook hij zou iets ten beste geven bij deze gelegenheid. Het ging eerst uiterst slapjes, maar weldra bleek z'n oude kracht weer op het instrument.

Het was alsof hij zich plotseling herstelde uit eene inzinking. Ik voelde, dat hij weer speelde voor haar, die nu zat aan de zijde van z'n gelukkige vriend Lahnen; speelde voor haar, die z'n eenige en eerste liefde was geweest en die... voorbijgegaan was.

Ja, voor haar speelde hij weer, maar... ook voor het laatste!

Daverend werd hij toegejuicht maar niet één der artisten vermoedde, dat ze gehoord hadden het lied van een sterfenden kunstenaar — een zwanezang.

Plechtige Vaandeluitreiking door H. M. de Koningin

Het Vaandel van het Regiment Grenadiers.

H. M. de Koningin begeeft zich naar het Malieveld te 's-Gravenhage ter bijwoning van de vaandeluitreiking. Naast het rijtuig Z. K. H. de Prins te paard.

Het Vaandel van het 12e Regiment Infanterie.

Twee dagen later kwam bij ons den avond doorbrengen de „zonderling" van het dorp...

„Excuseer me", zoo begon hij na de kennismaking, „dat ik zoo laat ben; de trein had aanmerkelijke vertraging met de feestdagen. De jongens van m'n school hebben nu, en ik dus ook, vijf weken vacantie!"

Het duurde niet lang of de oude kunstenaar zat geheel op z'n gemak.

„Precies, wat ik altijd gezegd heb, meneer!" zei hij, na eene door mij gemaakte opmerking, over het groote aantal verongelukte artisten.

„Apropos!" viel hij zichzelf in de rede, „om daarvan te vertellen, kom ik feitelijk juist hier, he! Weet u nog; we zouden immers praten over m'n vriend Harry Curtis, den beroemden violist?"

„Ja, juist," lachte ik, „als u wilt?"

„Het is lang niet altijd hun eigen schuld; als ik zoo'n verongelukt kunstenaarsleven zie, vraag ik me steeds af: „Wat mag daarvan weer de oorzaak zijn geweest?"

Hij zweeg even en zuchtte.

„Hij was m'n beste vriend, Harry Curtis," begon hij opnieuw met een droeven trek om den mond.

„Als wonderkind was hij in Zuid-Engeland, waar hij werd geboren, zeer beroemd. Op negenjarigen leeftijd speelde hij de meeste Engelsche volksliederen uitnemend. Door bemiddeling van een groot-grondbezitter in die streek ging hij naar het conservatorium te Londen en voltooide later te Parijs zijne studiën.

Te Londen leerde ik hem kennen. Trots ons verschil in jaren, waren we spoedig bevriend.

„Dat is geen werk!" zei hij me dikwijls, wanneer z'n

Elken keer, dat hij optrad, zweefde haar beeld hem voor den geest; moest hij haar verlaten om op te treden vër van z'n liefde verwijderd, toch zag hij dan als in een visioen z'n beminde en hartstochtelijk was dan zijn spel, schoon zonder weerga, want het was muziek uit eene liefhebbende kunstenaarsziel en dus het schoonste, dat valt voort te brengen.

Helaas, deze triomftocht duurde slechts betrekkelijk kort!"

De oude zweeg enkele minuten en vervolgde: „Het was een koude Novembermorgen, guur en mistig. Ik was toen te Hamburg.

In een triestige stemming liep ik m'n kamer op en neer, toen me een brief werd gebracht benevens een drukwerk. Het laatste bevatte twee kaartjes met de namen: Augusta Reich en George Lahnen. Ik begrijp nog niet, hoe ik dat zoo kalm heb gelezen."

De oude man zuchtte zwaar en een traan welde op in z'n oog, alsof hij nog eens een zeer smartelijk oogenblik doorleefde. Mijn vrouwtje was al oog en oor en hare antipathie was geheel verdwenen. Beiden luisterden we naar wat nu zou komen. Na een pauze van eenige minuten hernam de grijsaard: „Stel u voor: de beminde van mijn vriend Curtis verloofd met diens vriend Lahnen. Met ontzetting denk ik nog terug aan dien morgen. Nooit vergeet ik dat oogenblik. Langen tijd dacht ik na en concentreerde m'n gedachten op dit eene punt, toen ik als in gedachten den brief opende. Het schrijven was van... Curtis zelf.

In enkele regels verzocht hij mij straks ook bij het huwelijksfeest tegenwoordig te zijn, hetwelk niet lang zou

Het was de laatste opflikkering van een geïnspireerd talent. Aan mij bekende hij het dien avond: „Mijn leven is nu voorgoed weg, Grüning! Zij was me een ster, een leidende ster op den weg naar het succes en naar... het geluk! En nu..."

Hij snikte.

Vanaf dat oogenblik daalde z'n gelukszon.

Door den drank verzette hij zich tegen z'n ondergang, die echter daardoor nog verhaast werd.

M'n ernstigste vermaningen mochten niet baten. Trouwens ik was toch ook niet steeds bij hem.

„Je weet niet, wat dat is, Grüning!", zei hij dan, „je weet het niet: kunstenaar geweest te zijn en plotseling machteloos te staan!"

Weldra was hij te vinden in tingeltangels, nog later in kroegen en danshuizen en op 't oogenblik weet ik niet, of hij nog leeft."

De grijsaard zweeg, z'n stem had op 't laatste gebeefd. M'n vrouw en ik zeiden geen woord, diep onder den indruk van het ontroerende verhaal des kunstenaars.

„Hij was toch zoo'n beste kerel!", zei hij als met een snik. En het vör z'n vriend opnemend, zuchtte hij: „Z'n vermeende geluksster was... een dwaalster. Arme jongen!"

